

SAMFUNDET OG HJEMMET FOR VANFØRE

København, den 6. februar 1960.

Til folketingets udvalg vedrørende forslag til lov om revalidering.

Det er med glæde, Samfundet og Hjemmet for Vanføre har konstateret, at regeringen og folketinget gennem fremsættelsen og behandlingen af det forelagte lovforslag har vedkendt sig statens interesser i at støtte gennemførelsen af revalidering af erhvervshæmmede medborgere i større omfang end hidtil.

Som det vil være udvalget bekendt, har vor institution gennem 87 år udøvet en ikke ringe indsats for revalidering, særlig af de sværest ramte vanføre, og udenlandske eksperter, der hvert år i stort antal besøger vore institutioner, bekræfter, at det idégrundlag, vor institution bygger på, har været afgørende for den moderne revalideringstankes udvikling i udlandet. Ikke mindst i USA, hvor „The Danish System“ eller „The Hans Knudsen's System“ regnes som grundlæggende for al revalidering, er man af den opfattelse, at Samfundet og Hjemmet for Vanføre i Danmark — også i efterkrigsårene, hvor så mange andre lande har oprettet eller reorganiseret revalideringsinstitutioner — står blandt de bedste og som et mønster for andre lande. Eksperter fra Samfundet og Hjemmet for Vanføre har da også til stadighed i disse år været benyttet som rådgivere for fremmede regeringer ved opbygning eller modernisering af disse landes revalidering.

Det er beklageligt, at den danske regering ikke ved udformningen af loven har draget nytte af vore medarbejdere og deres erfaringer, men man vil håbe, at socialministeriet og landets øvrige myndigheder ved lovens gennemførelse vil søge udnyttet vore erfaringer, særlig med henblik på de grupper af fysisk hæmmede, for hvilke revalideringen frembyder særlige medicinsk-erhvervsmæssige problemer. Vi har med glæde bemærket, at vor institution skal repræsenteres i den

nye afdeling af invalideforsikringsretten og fortsat skal være repræsenteret i samordningsudvalget, men det er hensigten, at vor hidtidige adgang til repræsentation i de lokale kontaktudvalg (nu revalideringsudvalg) er tænkt at skulle bortfalde. Vi beklager dette, idet vi mener, at vore lokale medarbejdere og tillidsmænd, der har et ganske godt kendskab til revalideringsproblemerne i de forskellige egne af landet, kunne have tilført revalideringsudvalgene såvel en ønskværdig sagkundskab som et vist praktisk initiativ.

Om lovens udformning i øvrigt skal vi kun henlede udvalgets opmærksomhed på enkelte punkter. Bestemmelsen i § 5, stk. 4 — særlig sammenholdt med de noget stærkere bemærkninger p. 14, 2. sp. nederst — hvorefter det er en „udtrykkelig forudsætning“, at vedkommende kommune deltager i udgifterne, synes uheldig. Efter den nugældende lovgivning yder staten fuld refusion af udgifterne til revalidering af blinde, døve, vanføre, åndssvage, sindssyge m. v., hvilke grupper vel omfatter ca. 90 pct. af samtlige revalidenter — og alene de vanføre vel 66-75 pct. Denne regel blev indført ved socialreformen i 1933, netop fordi det tidligere system med afhængighed af tilsagn fra kommunerne medførte dels langvarige forhandlinger og dermed megen administration, dels faktisk afskar en del fra revalidering og udsatte og vanskeliggjorde iværksættelsen for flere. Det vil være af betydning at få fastslået, at særfor sorgen fortsat har mulighed for mod fuld statsrefusion at lade revalidering foretage som kontrolleret familiepleje på institutioner, der ikke henhører under særfor sorgen.

Bestemmelsen i § 5, stk. 4, 3. punktum, hvorefter socialministeriet ved godkendelse skal fastsætte „bestemmelser om institu-